

Østeuropæisk Børnehjælp

Transport nr. 33 til Rumænien 30 april – 7 maj 2006
Cluj – Iasi – Glodeni-Gindului – Tibanesti – Sumulet

Transporten er betalt af Mellemlfolkeligt Samvirke tak for det. Sættevognen var Rumænsk og den blev læsset fra Ø.B.'s lager i Rødekre onsdag 26 april. Den kørte over Polen og Ukraine og ind i Rumænien ved Siret ca. 8 –10 timers kørsel fra Cluj. Følgebilen startede fra Rødekre søndag morgen 30 april kl. 5 med deltagerne Henriette Meyer Haderslev, Bjarne Boddum Sdr. Vilstrup, Peter Pihl Kegnæs og Arne Lorenzen Kegnæs. Deltagerne har selv betalt følgebilen. Turen gik igennem Tyskland –Tjekkiet – Slovakiet – Ungarn til motellet i Abonoy som blev nået ved 21 tiden, dejligt når det næsten er lyst hele vejen. Efter morgenmad fortsatte vi kl. 8 mod den Rumænske grænse som blev passeret ca. 11.30 Rumænsk tid. Vi nød vores medbragte mad i bjergene i dejligt vejr. I Cluj så vi efter sættevognen på et par lastbil pladser men nej vores sættevogn var der ikke. Jeg havde et par reservedele med til mine venner i Sinnicoare, ca. 2 km efter toldkontoret i Cluj, dem afleverede vi hvorefter vi kørte tilbage til Eva. Pladsen ved toldkontoret var næsten fyldt op med lastbiler, (tolden lukket 1 maj) det tegnede ikke godt. Vi bad Eva ringe til chaufføren (han taler kun Rumænsk) han fortalte at han holdt i Zalau og han havde talt med Josef og de ville mødes tirsdag morgen kl. 9 ved toldkontoret. Min angst var, med den fyldte p. plads ved toldkontoret kunne han da komme i nærheden af toldbygningen og når Josef er færdig med toldpapirerne, kunne chaufføren så komme ind på toldområdet for at køre igennem toldbygningen og blive åbnet. Normalt vil det ikke kunne lade sig gøre, da der holder lastbiler langs vejen og på pladsen og i indkørslen. Kort sagt kaos, nogle gange er trafikken brudt sammen på hovedvejen ind til byen ,på grund af parkerede lastbiler til tolden. Vi kan intet gøre, blot håbe det bedste. Eva besluttede at vi kunne gå i botanisk have og nyde den i sin forårs pragt. Kl. 19 havde familien Josef igen inviteret til aftensmad, men først ordnede vi de nødvendige papirer. Filiantrop's donationspapirer blev udfyldt af Josef efter vores anvisning, vi havde ting til 6 forskellige modtagere.” Drengene ” sov i Vasile's hus og Henriette hos Eva.

Tirsdag morgen besøgte vi børnehospitalet som nu har taget den nye bygning i brug. Den gamle bygning skal nu renoveres og er delvis lukket. Vi så mange af vores hospitalssenge som de fik i marts 2005, skriveborde og stole m.m. var også taget i brug. Vi så legeværelset som Henriette havde sørget for ting til. De havde nogle mangler som vi måske kan hjælpe med, de manglede nogle borde og stole til børnenes spiserum . Ved 11 tiden ringede Josef og fortalte at han var færdig på tolden, de skulle åbnes af tolderne og så ville de køre til Filiantrop's lager. Kl. 12.15 holdt de ved lageret, hvorefter tingene til Filiantrop hurtigt blev læsset af. Josef fortalte at det heldigvis ikke havde været flere lastbiler ved tolden som normalt om mandagen, og derfor var de kommet igennem .Filiantrop fik 31 hospitals madrasser, 1 hospitalsseng, 1 sengebord, 6 sække madrassetræk, 16 kasser bleer, 17 skabe, 48 sygepleje – handicap ting, 62 kasser tøj og nogle taburetter og møbler. Ved 14 tiden startede vi på den lange tur til Iasi, det viste sig ,som forventet, at vejen var meget ødelagt af den lange vinter. Heldigvis var det først på turen vor det var lyst, så jeg forsøgte at komme uden om de værste huller, i mørke kan man ikke nå at reagere. Vi blev indlogeret på Continental Hotel i Iasi ved 22 tiden og gik straks på restaurant for at spise.

Vi havde aftalt at mødes med chaufføren onsdag morgen kl. 7.45 ved bygrænsen, men han var der ikke. Jeg ringede til ham, han sagde at han var ved Tirgu Frumos, han ville være i Iasi om 1 time. Jeg sagde at vi ville holde ved bygrænsen og vente på ham. Kl. 9.15 kom han, vi kørte foran ud til Nicolina skole, hvor vi blev modtaget af en glad direktør. Vi læssede hurtigt de 25 stole og borde af og fortsatte ud til Marternus, mor og barn hjemmet. Her var vi savnet, deres lager var tømt. Pigerne – de unge mødre bar hurtigt alle de rare ting ind. De fik 20 kasser tøj, 2 kasser køkkenting, 1 symaskine, 1 kasse lamper og 18 diverse møbler. Et kop kaffe og lidt snak tog vi os tid til. Efter godt 1 times kørsel nåede vi landsbyen Glodenii-Gindului og skolen, de har 2 gange i 2005 fået skolemøbler, men manglede et par ting. Borgmesteren stod og tog imod. De fik 7 skoleborde, 5 stole og 1 køleskab. Igen havde direktøren mad til os på lærerværelset, direktøren viste glad klasseværelserne med de Danske skolemøbler. Direktøren ville gerne holde på os, men vi måtte videre. Næste stop var ca. 10 km fremme ved rådhuset i Tibanesti. Borgmesteren fik til hans kommune 28 kasser tøj, 3 hospitalssenge m. madras, 5 reoler – kontormøbler, 2 skrivemaskiner, 7 armstole til ventende besøgende på rådhuset og 5 kørestole – toiletstole. Sidste aflæsning var ved skolen i landsbyen Sumulet i Tansa kommune, ca. 45 min. kørsel længere ude, det sidste stykke var meget dårlig jordvej. Den Rumænske chauffør var ikke ret glad. Selv om vi havde snøret tingene fast, så forskubbede de sig og gik ud i presenningen. Vejen var både stejl og meget ujævn. Alle de glade børn bar skolemøblerne ind og en meget glad direktør snakkede konstant. Det var ham som ved sidste transport mødte op, da vi læssede af, i landsbyen Jigoreni, og bad om skolemøbler. Han var meget glad for at vi havde husket ham, og meget glad for skolemøblerne. Vi havde møbler til hele skolen, 97 skoleborde, 125 stole, 2 skrivemaskiner, 3 kateter, 2 tavler og 4 store borde til et forsamlings lokale i en anden bygning, 27 af stolene var sæderne slidte men de ejede ingen stole og kontra at stå op, leverede vi dem. Direktøren og nogle af lærerne blev kraftigt informeret om at de måtte bære disse stole til den anden bygning, børnene skulle have de gode. Kl. 16.30 var sættevognen tom. Skolen inviterede på kaffe m.m., to dygtige elever fungerede som tolk. Der blev ringet til den Rumænske chauffør, han fik en tur til Danmark igen og til samme modtager som sidst. Vi tog afsked med chaufføren og takkede ham for turen og ønskede ham god tur til Danmark. Skolen's personale og de 2 dygtige tolke tog vi også afsked med og kørte tilbage til Iasi.

Torsdag morgen kørte vi ud til Anca på skolen i landsbyen Mich. Kogalnichianu. Denne skole har vi kendt i mange år, den har været lukket i nogle år, på grund af skader efter en tyfon. En ny skole er nu bygget for penge fra EU – verdens bank skole projekt, og det var blot 10 dage siden børnene var vendt tilbage. En glad Anca (skoleleder) tog imod og viste stolt os rundt i de pæne lyse lokaler. Skolen er et væsentligt bedre byggeri som nogen af de andre vi har set. Skolemøblerne er også en bedre kvalitet. Anca håbede at de nu vil renovere noget af den gamle bygning. Her skal der være gymnastiksal og 1 eller 2 klasseværelser håber hun. Hendes kontor var pænt med inventar og persiener som hun selv havde betalt med penge som hun fik da hun havde lavet et projekt for 1 – 2 år siden. Tillykke med den nye skole Anca, det gør mig virkelig glad, at i langt om længe har fået den, i har virkelig lidt for det. Vi besøgte en lille skole 5 km derfra i landsbyen Stejarii. Skolen har 1 klasseværelse som bruges 2 gange dagligt af elever fra 1 – 4 klasse, der er også en børnehave der men deres møbler er rimelige. Vi vil forsøge at bringe 1 klasse sæt på næste transport. Vi fortsatte til landsbyen Plugari, skolebyggeriet her er stadigt indstillet og den nye Borgmester gør intet. Vi besøgte lægehuset i Plugari, men hverken lægen eller tandlægen var der. Vi fik tandlægen's telefon nr. og fru X borgmester's søn ringede til tandlægen og aftalte at vi kunne mødes med hende i Iasi om aftenen. Mens vi talte med sønnen og manden, sørgede fru

X borgmester for mad på bordet. Jeg spurgte om de stadig havde et klasseværelse med gamle Rumænske skolemøbler . Det havde de ikke, alle vore møbler var nu i brug i den fungerende bygning, men når den renoverede bygning er færdig, måske om nogle år, så mangler de møbler. Vi havde nogle Engelsk bøger, som de havde spurgt efter, med til dem. Vi vendte og kørte tilbage mod Iasi, ca. 7-8 km ude ligger landsbyen Sipote. Vi stoppede ved skolen, som er en ret stor bygning, og gik ind for at se hvordan deres møbler var. Direktøren blev hentet fra 1 sal, vi spurgte efter skolemøblerne, og de havde gamle træ borde og bænke, og ville meget gerne have nogle brugte Danske. Jeg viste nogle billeder af diverse skolemøbler, som vi har leveret, for at hun kunne se vores modeller. Hun ville meget gerne modtage vore møbler hvis det var muligt. Skolen har 150 elever fra 1 – 8 klasse, der er 9 klasseværelser og ca. 20 elever i hver. De havde fået 11 nye computer, men eleverne sad på en gammel taburet . Lærerværelset havde fået et nyt bord og så havde ministeriet ikke flere penge til dem. I Iasi kørte vi til Nicolina skole, hvor vi lige fangede fru direktør på vej hjem. Hun gik med os ind igen og jeg spurgte om vi måtte se klasseværelset med vore møbler, de nye var ikke taget i brug i nu, men dem fra september så vi i brug. Jeg spurgte om de havde en gymnastik sal? Ja , vil i se den, det ville vi gerne. Det viste sig at de havde 2, nu spurgte vi om de var interesseret i en rullemåtte, de viste os 2 ikke særligt gode, de var meget interesseret, så den får de næste gang. Om aftenen mens vi var på restaurant for at spise, fik vi besøg af fru tandlæge fra Plugari. Jeg viste hende 2 billeder af tandlæge stolen m.m. som vi har, den ville hun meget gerne modtage. Tandlæge stolen i Plugari er meget gammel . Så nu havde vi fået afsat tingene til næste transport, jeg vidste at vi var i tidsnød denne gang, men vi nåede det vi gerne ville.

Fredag morgen kl. 7 startede vi på hjemturen, den gik igennem Bicaz dalen til Cluj, her afleverede vi de underskrevne donationspapirer til Josef og fik de nødvendige toldpapirer m.m. af Josef. Vi tog afsked med familien Josef og Eva og hendes mor ,hvorefter vi fortsatte mod grænsen. Passagen af grænsen tog et par timer denne gang, der var meget kontrol. Vi nåede Abonoy ved 23 tiden og gik straks i seng og sov hurtigt.

Lørdag morgen forlod vi motellet kl. 8 og turen gik den sædvanlige vej igennem Ungarn, Slovakiet, Tjekkiet og Tyskland . Rødekro blev nået kl. 23.15 hvor Henriette og Bjarne blev afhentet og Peter og jeg fortsatte til Kegnæs. Turens længde var på 4819 km. Tak for samværet på turen.

Med venlig hilsen
Østeuropæisk børnehjælp
Rumænien afdeling

Arne Lorenzen
Kegnæs
Tlf 74 40 52.47 – 40 86 52 47